

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Guds favoritt

Av eldste Karl D. Hirst
i De sytti

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

In his Gospel, John describes himself as "the disciple whom Jesus loved," as if that arrangement were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by

Å være fylt med Guds kjærlighet beskytter oss i livets stormer, men gjør også de lykelige øyeblikkene lykkeligere.

Før jeg begynner, skal jeg fortelle dere at to av mine barn har besvimt mens de talte fra talerstoler, og jeg har aldri følt meg mer knyttet til dem enn i dette øyeblikk. Jeg har mer på hjertet enn bare fall-lemmen.

Vår familie har seks barn, som noen ganger erter hverandre om at de er favorittbarnet. Hver av dem har forskjellige grunner til å bli foretrukket. Vår kjærlighet til hvert av våre barn er ren, tilfredsstillende og fullstendig. Vi kunne ikke elske en av dem mer enn en annen – med hvert barns fødsel kom den vakreste utvidelsen av vår kjærlighet. Jeg kjenner meg mest igjen i min himmelske Faders kjærlighet til meg gjennom den kjærlighet jeg føler til mine barn.

Når den enkelte gjentar sine påstander om å være det mest elskede barnet, vil dere kanskje tenkt at i vår familie var det aldri et uryddig soverom. Fornemmelsen av lyter i forholdet mellom foreldre og barn reduseres med et fokus på kjærlighet.

På et eller annet tidspunkt, kanskje fordi jeg kan se at vi er på vei mot et uunngåelig familieopprør, sier jeg noe sånt som: "OK, dere har slitt meg ut, men jeg kommer ikke til å kunngjøre det. Dere vet hvem av dere som er min favoritt." Mitt mål er at hver enkelt av de seks føler seg seirende, og full krig unngås – i hvert fall til neste gang!

I sitt evangelium beskriver Johannes seg selv som "den disippel som Jesus elsket", som om denne ordningen på en eller annen måte var unik. Jeg liker å tro at dette var fordi Johannes

Jesus. Nephi gave me a similar sense when he wrote, “I glory in my Jesus.” Of course, the Saviour isn’t Nephi’s any more than He is John’s, and yet the personal nature of Nephi’s relationship with “his” Jesus led him to that tender description.

Isn’t it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him “his” Jesus, and so can we. Our Saviour’s love is the “highest, noblest, strongest kind of love,” and He provides until we are “filled.” Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God’s love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God’s love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven’s love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are too wounded and confused, too weak and overlooked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds

følte seg så fullstendig elsket av Jesus. Nephi ga meg en lignende følelse da han skrev: “Jeg fryder meg i min Jesus.” Frelseren er naturligvis ikke Nephis noe mer enn han er Johannes’, men slik Nephis personlige forhold til “hans” Jesus var, ledet ham likevel til denne ømme beskrivelsen.

Er det ikke herlig at det er stunder da vi kan føle oss så fullstendig og personlig lagt merke til og elsket? Nephi kan kalle ham “sin” Jesus, og det kan vi også. Vår Frelses kjærlighet er den “høyeste, edleste og sterkeste form for kjærlighet”, og han gir oss til vi blir “mettet”. Guddommelig kjærlighet går aldri tom, og vi er alle en elsket favoritt. Guds kjærlighet er der vi alle, som sirkler på et Venn-diagram, overlapper hverandre. Uansett hvilke deler av oss som virker forskjellige, er hans kjærlighet der vi finner samhörighet.

Er det noen overraskelse at de største budene er å elske Gud og å elske dem som er rundt oss? Når jeg ser mennesker vise hverandre Kristus-lignende kjærlighet, føles det for meg som om denne kjærligheten inneholder mer enn bare deres kjærlighet. Det er kjærlighet som også har guddommelig i seg. Når vi elsker hverandre på denne måten, så fullt og helt som vi kan, involverer himmelen seg også.

Så hvis noen vi bryr oss om synes langt borte fra en fornemmelse av guddommelig kjærlighet, kan vi følge dette mønsteret – ved selv å gjøre det som fører oss nærmere Gud og deretter gjøre det som fører oss nærmere dem – en uuttalt påkallelse om å komme til Kristus.

Jeg skulle ønske jeg kunne sette meg ned sammen med dere og spørre dere om hvilke omstendigheter som får dere til å føle Guds kjærlighet. Hvilke vers i Skriftene, hvilke konkrete tjenestegjerninger? Hvor ville dere ha vært? Hvilken musikk? Sammen med hvem? Generalkonferansen er et rikt sted å lære om å knytte seg til himmelens kjærlighet.

Men kanskje dere føler dere langt unna Guds kjærlighet. Kanskje det er et motløshetens mørkets stemmekor som presser seg på i deres tanker, budskap som forteller dere at dere er for såret og forvirret, for svak og oversett, for annerledes eller desorientert til å rettferdiggjøre himmelsk kjærlighet på noen reell måte. Hvis dere hører slike tanker, så vær så snill og hør dette: De stemmene tar bare feil. Vi kan tillitsfullt se bort fra det brutte på en hvilken som helst måte som diskvalifiserer oss fra himmelsk kjærlighet – hver

us that our beloved and flawless Saviour chose to be “bruised, broken, [and] torn for us,” every time we take broken bread. Surely Jesus removes all shame from the broken. Through His brokenness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, His arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the mountain of the Lord’s house” being “established in the top of the mountains.” The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the evidence of our Father’s love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the precious covenantal love here?

So if God’s love does not leave us, why don’t

gang vi synger salmen som minner oss om at vår elskede og feilfrie Frelser valgte å bli “knust, brutt [og] opprevet for oss” hver gang vi tar brutt brød. Jesus fjerner så visst all skam fra de sønderknuste. Gjennom sin sønderknusthet ble han fullkommen, og han kan gjøre oss fullkomne til tross for at vi er sønderknust. Sønderknust, ensom, revnet og knust var han – og vi kan føle at vi er det – men adskilt fra Guds kjærlighet er vi ikke. “Sønderknuste mennesker; fullkommen kjærlighet”, slik sangen lyder.

Dere kjenner kanskje til noe hemmelig ved dere selv som gjør at dere føler at dere ikke kan elskes. Uansett hvor rett dere har i det dere vet om dere selv, tar dere feil når dere tror at dere har satt dere selv utenfor rekkevidden av Guds kjærlighet. Vi er noen ganger slemme og utålmodige mot oss selv på måter som vi aldri kunne forestille oss å være mot noen andre. Det er mye vi skal utrette i dette livet, men selvforakt og skamfull fordømmelse av oss selv står ikke på listen. Uansett hvor mislykket vi måtte føle at vi er, er ikke hans armer for korte. Nei. De er alltid lange nok til å komme “[oss] i møte” og omfavne hver enkelt av oss.

Når vi ikke føler varmen av guddommelig kjærlighet, har den ikke forsvunnet. Guds egne ord er at “fjellene kan vel vike, og haugene røkkes, men [hans] miskunnhet skal ikke vike fra [oss].” Så bare for å være tydelig: Tanken om at Gud har sluttet å elske, bør stå så langt nede på listen over mulige forklaringer i livet at vi ikke kommer til den før etter at fjellene har reist og haugene er borte!

Jeg liker virkelig denne symbolikken med fjell som bevis på vissheten om Guds kjærlighet. Denne mektige symbolikken veves inn i beretninger om dem som drar til fjellene for å møte åpenbaring og Jesajas beskrivelse av at “fjellet der Herrens hus står” er “grunnfestet på toppen av fjellene”. Herrens hus er hjemmet til våre mest dyrebare pakter og et sted der vi alle kan trekke oss tilbake og synke dypt ned i bevis på vår Faders kjærlighet til oss. Jeg har også nytt godt av den trøst som tilfaller min sjel når jeg innhyller meg selv tettere i min dåpspakt og finner noen som sørger over et tap eller er bedrøvet over en skuffelse, og jeg prøver å hjelpe dem å bære og bearbeide følelsene sine. Er dette måter vi kan bli mer nedsenket i den dyrebare paktskjærligheten her på?

Hvis Guds kjærlighet ikke forlater oss, hvor-

we always feel it? Just to manage your expectations: I don't know. But being loved is definitely not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God's love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally “thinking celestial” because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place of personal suffering, the place of your deepest need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of your life, please try and hold on to it as effectively as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find ourselves being filled up in a variation of the principle that “whosoever will lose his life for my

for føler vi den da ikke alltid? Bare for å styre forventningene deres: Jeg vet ikke. Men å bli elsket er definitivt ikke det samme som å føle seg elsket, og jeg har noen tanker som kanskje kan hjelpe dere når dere søker svar på dette spørsmålet.

Kanskje dere kjemper med sorg, depresjon, svik, ensomhet, skuffelse eller annen kraftig inngripen i deres evne til å føle Guds kjærlighet til dere. I så fall kan disse tingene sløve eller utsette vår evne til å føle oss slik vi ellers ville følt. I det minste en stund vil dere kanskje ikke være i stand til å føle hans kjærlighet, og kunnskap må være tilstrekkelig. Men jeg lurer på om dere kan eksperimentere – tålmodig – med forskjellige måter å uttrykke og motta guddommelig kjærlighet på. Kan dere ta et steg tilbake fra det som er foran dere, og kanskje enda et steg og et til inntil dere ser et bredere landskap, bredere og enda bredere om nødvendig, inntil dere bokstavelig talt “tenker celestialt” fordi dere ser på stjernene og husker verdener uten tall og gjennom dem deres Skaper?

Fuglesang, å føle solen eller brisen eller regnet på min hud, og stunder da naturen gir meg ærefrykt for Gud har alle spilt sin rolle for å gi meg himmelsk forbindelse. Kanskje trofaste venners trøst vil hjelpe. Kanskje musikk? Eller å utføre tjeneste? Har dere ført en opptegnelse eller dagbok over tilfeller da deres forbindelse til Gud var tydeligere for dere? Kanskje dere kan innby dem dere stoler på, til å dele sine kilder til guddommelig forbindelse med dere når dere søker lindring og forståelse.

Jeg undres: Om Jesus skulle velge et sted der dere og han kunne møtes, et uforstyrret sted der dere ville kunne ha fokus ene og alene på ham, ville han velge deres unike sted der deres personlige lidelse er, stedet med deres dypeste behov, dit ingen andre kan gå? Et sted dere føler dere så ensom at dere virkelig må være helt alene, men dere er det ikke helt, et sted som kanskje bare han har reist til, men faktisk allerede har forberedt seg på å møte dere der når dere ankommer? Hvis dere venter på at han skal komme, er han kanskje allerede der og innen rekkevidde?

Hvis dere føler dere fylt med kjærlighet i denne perioden av deres liv, vennligst prøv å holde fast i den like effektivt som en sil holder på vann. Sprut det overalt der dere ferdes. Et av miraklene i den guddommelige økonomien er at når vi prøver å dele Jesu kjærlighet med andre, blir vi fylt opp av en variant av prinsippet om at

sake shall find it.”

Being filled with God’s love shields us in life’s storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let’s become “rooted and grounded” in our Jesus and in His love. Let’s look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to “rejoice and be filled with love towards God and all men.” Let’s get full. In the name of Jesus Christ, amen.

“den som mister sitt liv for min skyld, skal finne det”.

Å være fylt med Guds kjærlighet beskytter oss i livets stormer, men gjør også de lykkelige øyeblikkene lykkeligere – våre gledelige dager, når det er solskinn på himmelen, blir enda klare av solskinnet i vår sjel.

La oss bli “rotfestet og grunnfestet” i vår Jesus og i hans kjærlighet. La oss se etter og verdsette opplevelser når vi føler hans kjærlighet og kraft i vårt liv. Evangeliets glede er tilgjengelig for alle. Ikke bare de lykkelige, ikke bare de som er nedslått. Glede er vår hensikt, ikke våre omsluttendigheters gave. Vi har alle gode grunner til å “glede [oss] og fylles med kjærlighet til Gud og alle mennesker”. La oss bli fylt. I Jesu Kristi navn. Amen.